

AL 1000-LEA NUMĂR ANUL XIX

FURNICA

G. RANETTI -
N. D. TARANU
6 LEI

MILENARUL LIBERALILOR... se serbează în tot momentul.

OPOZIȚIA. — Ulte drăcia dracului! Cine ar fi crezut ca trei șobolani să fie mai tari ca 1000... lei?!

JUBILEUL NOSTRU

*Citesc "Universul,, in pat, dimineața,
Din pagina'ntâia până la sfârșit.
Oh ce plicticoasă și grea'mi pare viața,
După ce gazeta complect am citit.*

*Urmăresc cu frică cotele la Burse,
Mergem cu pași repezi către faliment;
Rubrica sportivă: pungășii la Curse;
Scandal și mai mare e în Parlament.*

*Se descoper zilnic fabrici de bancnote,
Slujbași cari fură, crime fel de fel,
Mame'și lasă casa și se fac cocote,
Drame, sinucideri, lei cinci sute-un miel.*

*Trenuri și tramvaie și otomobile
Au devenit niște „mașini de călcat” ;
Mulți viteji de foame se sting azi cu zile,
Pe când trădătorul X. e deputat.*

*Penultimei pagini când îi dau citire,
Se face măciucă părul meu în cap:
Anunțuri funebre, cruci ca'n cimitire;
Reclame suspecte pentru vreun prost hap.*

*O scîrbă de vieață ș'un desgust de lume
Simți citind chiar cel mai bun cotidian...
S'atunci iei „Furnica“ și flămînd de glume,
De la pâine neagră treci la pandișpan.*

*Ai scos până astăzi numere o mie,
Și ești încă jună, rîzi mereu, petreci,
E vrăjit isvorul tău de veselie,
Și nu o să sece d'ai trăi pe veci!*

*Mulți alți încercară, ierzaț, simulacru,
Reviste în genul eternei „Furnica,,
Se stinseră toate, neavînd focul sacru,
Vagi fosforeșcențe de mici licurici!*

*Pe maculatura bietelor morminte,
Jalnică „Furnica“ 'și suflă al său nas,
Iși iartă dușmanii zevzeci fără minte,
Și și urmează drumul cu sprintenu' i pas.*

Kiriak Napadarjan

Popescu & Comp.

— ADAPTĂRI —

Viața...

... la cafelea scumpindu-se odată cu toate alimentele de prima necesitate, clienții sunt tot mai rari și mai pretențioși. Pentru o cafea care costă patru lei, discuția trebuie să fie la înălțimea valorii ei. Nu se mai prierde timpul cu subiecte banale sau firimituri de glume â la Mitică. Cafeneaua, ca să zic așa, e menită a deveni, cu timpul, sala de așteptare a Universității.

Astăzi a fost la ordinea zilei: „Pericolul de-a trece drumul pe străzile cu circulație mare și incontinuuă“.

Popescu deschide discuția oftând:

— Încă un călcat de automobil!

— Unde?

— La răspântia Matache Măcelaru, Ionescule.

— Urlătoarea! Calea Griviței, monșer, a ajuns de nesuferit: nici un moment nu găsești strada liberă ca să treci dela un trotar la altul.

— Păi dacă'i drumu gărei!

— Apropos de gară: e o minune ca s'ajungi, pe jos, sdravăn și sănătos la Gara de Nord. Te sui în trăsură, poc! un automobil dela spate. Lei automobilul, imposibil să nu te ciocnești c'o cisternă plină cu păcură. Nu mai vorbesc de tramvai: la fiecare stație de oprire trebuie să primești în ceafă sau piept o oiște de trăsură ai cărei cai s'au speriat mai știu eu din ce motive neprevăzute. Pe trotore, îți sparge capul ori îți scoate ochii pasagerii

Vânt de primăvară. — Gardul cu buclucu.

— Dă-ne, Doamne, și nouă aripi!

Desen de A. Murnu

Nea Iancu în rolul lui Shylock, tragedie de Shakespeare.—Șcena judecății.

— Shylock, tribunalul ți-a dat dreptate. Potrivit învoelei cu Antonio, căruia l-ai împrumutat bani și nu ți a înapoiat la termenul prevăzut, ai dreptul la un chilo de carne din trupul lui. Antonio e la stânga ta, ta e partea ce ți se cuvine. Ce mai vrei, Shylock?

— Și-un chil de vin... am adus eu sticla: Antonio are carnea cam grasă și mi-e teamă c'o să mi s'aplece!

Desen de A. Murnu

O SOCOTEALA

Din „Furnica“ a apărut:

Doisprezece ani consecutiv,
(Anul I-XII) câte 52 numere
(odată pe săptămână)
Total: 620

Anul XIII (număr cu ghi-
nion), din cauza invaziei ar-
matelor Kaizerului, am scos
numai nouă numere, din
care nu posedăm nici o foae.
Total: 9

Anul XIV, revista a apărut
de două ori pe săptămână.
Total: 104

Anul XV, tot de două ori
pe săptămână, timp de pa-
truzeci și patru de săptămâni.
Din cauza greutăților tech-
nice, a trebuit s'o facem s'a-
pară din nou săptămânal.
Total: 88

Anii XVI, XVII și XVIII
câte cincizeci și două nu-
mere 156

Anul XIX, în care suntem,
dela No. 1-19. Total: 19

1000

Primul număr din Revista
Furnica a văzut lumina zilei
la 19 Septembrie, 1904, stil
vechi, sub direcția G. Ranetti
N. D. Țăranu, având pe pa-
gina I-a un desen de d. Eugen
Ștefănescu-Est, actua'mente
avocat. Apoi, ca desenatori
caricaturişti au colaborat:
d-nul Mantu, pictor, un an,
după care a plecat la Mün-
chen ca să-și continue stu-
diile; răposatul mare patriot
Niculae Filipescu ne-a dat
câteva portrete-șarje semnate:
Oculța; d-nii: Polli (Tojo)
italian, plecat în patrie înain-
te de declararea marelui răz-
boi european; un elev al școa-
lei Comerciale care iscălea
Nicoll; cunoscuții pictori Cos-
tin Petrescu, Steriade, Camil
Ressu, Izer, Teodorescu-Sion,
Boicescu, azi profesor de de-

sen; Francisc Șirato și A. Mu-
rnu având fiecare câte șap-
tesprezece anii de muncă la
Furnica. Au mai trimes cari-
caturi și alți mulți talentați
desenatori care au ținut să
rămâe anonimi chiar față de
noi.

Pentru proză și versuri am
avut concursul d-lor C. Gon-
gopol, Al. Hodoș (Ion Gorun),
Ghiță Rădulescu (Arhibald),
Al. Al. Hodoș (Sandy), Doc-
torul Dușcian, Al. Vasilescu-
Valjean, Doctorul Ureche (Io-
doform), Tudor Arghezi, Cin-
cinat Pavelescu, d-nele Ana
Holda, Duduea Grădinărița
și Elena Farago, doctorul
Lucian Scupievschy, George
Cair, răpasatul Petre Locus-
teanu, I. Dragu, etc., astăzi
rișipiți pela alte publicații.

1000 numere! Aproape
douăsprezece mii pagini de
text și desene humoristice!
Nouăsprezece ani de viață,
fără nici o subvenție, mulțu-
mită numai sprijinului citito-
rilor noștri cari au dovedit
că și'n România se poate răs-
plăti munca cinstită. Să trăim
cu toții și să ne revedem să-
nătoși peste alte 1000 numere!

Legea chiriilor

În genere, cum am spus,
am o dorință: ca toți
credincioșii mei să fie
mulțumiți și între ei să
fie și preoții mei.

Mitropolitul Primate

O, Innaltule Purinte
Puntru ci ai zis așa?
Oare noi da'ci 'nainte
Cum vom rămâne deja?..

Ițic Hahamu

Cei mai mari nebuni

'Mi-a povestit-o un vinător,
spunându'mi că a auzit-o dela
un țăran. Gluma, părindu'mi
nostimă, mă grabesc s'o împăr-
tășesc cititorilor. Dar fiindcă

s'a dus vèstèa despre vinători
că sunt mincinoși, nu m'ar mi-
ra s'o fi citit-o în vreo carte,
iar nu s'o fi ascultat-o dela un
sătean mucalit. O transcriu cu
rezerva aceasta, ca să nu fiu
invinuit că eu am șterpelit cu
știință ceva scris de altul în-
naintea mea.

Zicea deci, vinătorul, că, în-
torcîndu-se lihnit și prăpădit și
cu geanta goală, ca să se ad-
ăpostească a întrebat c'un subțire
zimbet batjocoritor:

— Cîți iepuri, boerule?

— Nici unu.

— Citevulpi? cite prepelețe?
cîți sitari?

— Nimic, moșule nici măcar
o cioară, deși am colindat toa-
tă ziua și mă costă vreo mie
de lei vânatoarea asta.

— Păi dumneata ce vroiai
să împuști, ca să'ți scoți chel-
tuiala?

— Parcă ma gîndeam la așa
ceva... iacă... o patimă, o ne-
bunie...

— Curat nebunie, boerule.
Bine că ziseși dumneata, că de
spuneam eu ziceai că sunt ob-
raznic. La noi în sat e și'o vor-
bă înp rivința asta—...da' să nu
vă supărați...

— Dă'ți drumu, moșule, un
carbune s'un tăciune, haide spu-
ne...

— Cică lumea, balamucu
lui Dumnezeu, e plină de nebu-
ni, dar dintre toți trei sunt mai
mari.

— Cari, moșule?

— Să mă ierți, întăi e vi-
nătoru, pentru că nici el nu știe
după ce umblă.

— Al doilea?

— Zugravu, fin'că vopsește
chipul lu Hristos, pă care nu
'l-a văzut niciodată.

— Ș'al treilea?

— Ala'i ăl mai nebun, pen-
trucă la înmormîntare, cînd toată
lumea plînge dă să rupe, el
cîntă dă se sparge!

Printul Ghiță

Tragi - comedie politică

Polei lucios pe jos find așternut,
Un cal dela o birjă a căzut.
S'a strâns în juru'i lume, cască-gură,
Taifas:—Deshamă'l, măi, de la trăsură!..
— Ce stai ca prostu; în loc să îl ridici?...
— Ia arde'i, camarade, înc'un bici!..
Toți, sfaturi; mână d'ajutor, niciunul.
Birjarul:—Crucea!... Paștele!... Crăciunul!..
Și să'l desmerde se crezu dator
Trăgând în burta'i un solid picior.
Iar calul, prăpădit, fără a se plânge,
Zăcea'n omătul roșu d'al său sânge
Și,și aștepta sfârșitul resemnat,
Pentru că, vai,
Sărmanii cai
Nu mor ca oamenii ntr'un moale pat,
Ci mai ades' pe caldărâmul rece...
Dar iat'un car pe uliță că trece,
Cu un țaran,
Mânând un bou voinic și dolofan,
Ce merge rumeșând fără să'l vază.
— Hei, frate bou! truditul cal nechează.
Ești gras și zdravăn, ș'ai putea ușor
Să mă ridici d'aceia unde mor!..
Inșă, holbând privirea'i imbecilă,
Răspunse boul, îngâmfat și'n silă:
— Cu mine frate tu, flămând, calic?!
Prea mare îndrăzneală, cal moșic!
— Nu m'așteptam l'atâta nendurare;
Nu's, boule, moșic, ci de neam mare:
Am un strămoș erou, pe Ducipal;
Ș'altul Pegàs, un intelectual;
Ș'un diplomat, în fine, calul Troei
Ce-a câștigat războiul.. Pe când boii
Deșcind din pachidermul Mastodont.
S'apoi, pe cînd eu mă luptam pe front,
Tunar, cavalerist; tu, pentru țară,
Tu rumeșai la partea sedentară
Și te'ngrășai, hrănit ca un purcel,
Cînd mă nutream cu foc și cu oțel!..
— Să taci, mîrtoagă fără de rușine!
Străbuni am mai simandicoși ca tine:
Cu bani 'mi-am cumpărat hrisov și zăpis,
Cum că cobor direct din boul Apis
Ce zeu fu în Egipt pentru norod!

Iar azi la Capșa sunt... „boeuf à la mode“.
Îți număr coastele, cal deșuchiatic.
Poți tu să fii deștept, dar eu's Bou...gat!

*
**

Pe cînd vorbea așa făloasa vită,
Și-amenința pe cal cu-a sa copită,
Un câine enervat lătră: — Ham-ham!
De ce'ntră cal și bou vrajbă să fie?
Tu tragi la jug, tu tragi la ham,
Nu sunteți amîndoi tot în robie?
De ce, ca frați,
Nu v'ajutați?
Priviți otomobilul care vine,
La oiște el nu are bou, nici cal,
Ci'l mină desperat duh infernal,
Și dacă vrajba voastr'o să urmeze
Va trece peste voi cu trei viteze
Innainte,
Și oase doar și praf din voi s'alege.
Deci pace, dobitoace fără minte!..

*
**

Bou'ncepu atunci a înțelege.
El se'nhămă la birja' npotmoliță
Ce repede din stradă fu urniță.
Și car și birjă, oameni, cal și bou,
Porniră teferi toți la drum din nou;
Căci, ne'nțilnind pe nimenea în stradă,
Sburînd vertiginos peste zăpadă,
Primejdioasa dracului mașină
S'a dus să 'și dea duhu'n altă parte.

*
**

Ah, câinele-a grăit ca dintr'o carte!
Și dac'ar fi și'n țară un dulău
Pe oameni să'i învețe că fac rău
Sfădindu-se precum țigani'n șatră,
Ar depărtă primejdia de mîine
A Bolcevismului. Dar niciun câine
La noi așa de înțelept nu lătră.
La noi azi javrele daco-romane
Iși deschid gura doar pentru ciolane!

Geărges Biciușcă

„FURNICA“ apare regulat în fiecare Joi, sub direcțiunea d-lor G. Ranetti și N. D. Țăranu, având șese pagini text și șese pagini ilustrate în culori. Prețul 6 lei. Abonamentul pe un an, 300 lei; 150 lei pe șese luni (în străinătate, dublu) plătit înainte prin cek sau mandat poștal adresat: Revista Furnica — București.

Cercul financiar român. — D-nul Vintilă Brătianu se gândește la noi biruri.

AUGUST PORCU. — Tomn clown, nu'l mai amenința mereu cu biciu, c'o să sară pe noi!

Desen de A. Murnu

Distracții mondene

— Parcă spuneai că sunt certate, monșer... Uite cun râde una la alta!
— Tu nu știi... căinii când sunt gata să se sfășie, întâi își arată colții!

Desen de F. Șirato

O VIZITA LA MARCUȚA

— REMINIȘENȚA —

— Doctore, tinărul ăsta ce se plimbă liniștit,
Melancolic, vorbind singur, pentru ce a'neebunit?
— Ala ce recită versuri cu glas trăgănat ca psaltul?
A iubit cindva o fată ce s'a măritat c'un altul.
— Bietul om, cită durere! — Enebunul cel mai pacinic.
— Dar acela, furiosul, pe care'n zadar un paznic
Caută să'l stăpînească, vrînd parcă să dea asalt,
Singular, unei fortărețe? — Ala este... celălalt!

Tarascon

Cea mai reușită operație... financiară

Scena s'a petrecut acum un an, când leul cota sub 0.7 centime.

D-nul Vintilă Brătianu primește audiențe în cabinetul său dela Ministerul de Finanțe.

Ușierul anunță:

— Delegația marilor negustori din târg!

Intră grăbit un grup de șapte profiluri semitice.

— Ce doriți?

Președintele delegației face doi pași înainte, se jelește:

— Domili ministră, leul dija scade...

— Umflă'l! — îi intrerupe furios d. Vintilă Brătianu.

Două namile de români, ascunși după perdeaua din fundul cabinetului, se reped de'l „umflă“, cu el pe sus ies afară, înainte ca președintele delegației, zăpăcit, să se lămurească ce trebuie să umfle..

D-nul ministru, zâmbitor, către restul celor șase delegați îngheșuiți ca oile la apropierea lupului:

— Dumneavoastră ce vreți?

Primul din față îndrăznește timid:

— Leul dija...

— Scade? — răcnește d. Vintilă.

— Nuuu... — se emoționează cel apostrofat. Leul dija are să ne mănânce tripiți!

— Fiindcă sunt mulți, jupâne...

— Am cumpărat dija marfă cu paisprezece și douăzeci centime leu și-acum trebuie s'o vindem cu șapte. Oi vei mamălă ce să-răcie!

— Fiindcă sunt mnlți, d'aia e sărăcie...

— Vuuuz? Chind sunt dija bani mulți e sărăcie?!

— Inflație, dobitocule, nu sărăcie! Și am să'ți explic. Inainte de război aveam bugetul nostru cu venituri fixe. Fiecare funcționar cunoștea partea ce i se cuvine. Vine războiul, țara se mărește... Cum să te deslușesc mai bine?... Inchipuește'ți că voi șase sunteți singurii clienți ai aceluiași birt. Mâncați bine, beți bine, toată lumea mulțumită. Trece o lună. Peste voi șase vin pe neașteptate alți doisprezece clienți. Bucătarul, surprins, împarte mîncarea gătită pentru voi șase la optsprezece persoane. Porții mici, nemulțumire generală! Și-așa mereu: în fiecare zi clienți noi p'aceiași buget... pardon... p'aceiași cantitate de mîncare. Rezultatul? Cu timpul, fiind prea mulți, ne mai avînd ce mânca, o să crăpați de foame. Asta-i inflația, măgarilor! Ieșiți afară!

Cum cele două namile de români tocmai se reîntorsese ca să'și reiau posturile de după perdeaua, delegația, îngrozită, s'a topit ca o piftie peste care ai turna apă fiartă.

Audiențele au urmat monotone, cu același sfârșit. Fiecare s'a văitat:

— D-le ministru, leul scade...

— Umflă'l! — a urlat Excelența Sa de vreo cincisprezece ori, până la orele douăsprezece fix când, obosit, a plecat acasă pentru ca a doua zi să primească audiențe p'aceiași calapod.

Astăzi. Leul crește zilnic, de parcă ar fi hrănit cu biberonul: 0. 14, 0. 15, 0. 16...

Ora de audiențe.

D-nul ministru, surizător, adresându-se celui introdus:

— Ce poftiți?

— Nu mai puftesc dija nimic: am așa uă greață că mi-a tăcat pofta de mîncare pentru cel puțin o lună. (*Acoperindu'și brusc fața cu mânilor.*) Uite'l... uite'l dija cum crește!

D-nul Vintilă Brătianu, frecându'și palmele mulțumit:

— Da, cetățene: leul crește și va mai crește... fiindcă nu mai sunt mulți, ca altădată. Am retras din circulație aproape un miliard, și am să mai retrag treptat...

— Mein Got! Mein Got! Sunt dija ruinat! — plînge ebreul. Am cumpărat marfă pe credit cu șase centime leul și-acum trebuie s'o vînd cu douăzeci centime leul...

D-nul ministru nici nu'l aude, impasibil continuă să'i explice sistemul său financiar:

— Fiind din ce mai rar, leul va crește în valoare. Inchipuește'ți că sunteți șase persoane care mâncați la același birt...

— Uăă? Iar mă duci la birt?!

— Bucătarul gătește regulat pentru șase persoane. Toți mîncă bine, toată lumea mulțumită. Intr'o zi unu din voi dispăre, fiind numai cinci și mîncare pentru șase, porția ce se cuvine fiecăruia e mai mare... leul crește în valută. Azi unu, mâine altul, pînă rămîne un singur client...

— Iu, domili ministră... iu am fost și în delegația de anu trecut. Iu sunt încă nighistor; ceilalți cinci s'au făcut buncheri. Iu sunt dija singărul client dela birt, și puntru d'aia mununc... rahat!

Izraelitul iese bocindu-se, statue vie a disperării... că leul crește.

(Pauză... financiară.)

D-nul Vintilă Brătianu, alarmat de creșterea nebunească a leului, ca să scape negustorimea de faliment, a hotărât să'l ucidă: timp de trei luni a retras de pe piață toată hîrtia-monedă a Băncii Naționale. înlocuind'o cu *schimbul în natură*, cum se practica în antichitate. „Schimbul în natură“ cu „prețuri maxime“,

De exemplu: Pentru cinci coți de sfambă, o baniță cu porumb. Un ou în schimbul unei duzine de ace cu gămălie. Etc. Pentru orașe, unde populația e mai pretențioasă ca la sate, spre a înlesni comerțul s'a admis și „moneda măruntă“, tot în natură. Bunăoară, madam Keskevu a cumpărat o pălărie de primăvară, plătind'o cu patul ei de bronz plus o sărutare (monedă măruntă) bacșiș domnului care a binevoit să'i o aducă la domiciliu, în toial nopței. Madam Popescu și-a împrumutat picioarele vecinului timp de-o oră, în schimbul unei duzini ciorapi de mătase și — monedă măruntă — o pereche jaretiere roșii cu funde idem. Etc., etc. Târgul merge de minune: slavă Domnului, Bucureștii gem de „moneda măruntă“!

Slujba de ministru al Finanțelor ajunsese o sinecură, scâfârliă d-lui Vintilă Brătianu tinzând a lua forma și conținutul haotic al căpățanei unei statui turnată în bronz. Când ieri...

— D-le ministru, pe apa Dâmboviței plutește ultimul transport de lei! — năvălește în cabinetul său un agent fiscal, lac de sudoare.

— Cum se poate? — sare speriat în sus d-nul Vintilă Brătianu. Am început să importăm lei?!

— Nu, d-le ministru. Anchetând la fața locului, s'a descoperit c'o familie nevoiașă din mahalaua mărginașă Cărămidari, având câteva mii lei hârtie, ascunși pentru zile negre, și văzând că nu mai au de așteptat nici un folos depe urma lor, plus că începuse să se impută din cauza murdăriei depe ei, s'au dus noaptea, pe furiș, de-i au asvârlit pe gârlă.

— Care va să zică, nu mai există nici un leu românesc?

— Nici unu, d-le ministru.

— Huraaa... Trăiască deflația monetară!

D-nul ministru, profund sgu-duit, cade înapoi pe fotoliu... tocmai în momentul când intra pe ușe delegația de profiluri semitice dela începutul acestui articol. minus negustorul cu... rahatul.

D-nul Vintilă Brătianu, palid, se destinde ca un arc:

— Ați venit să mă felicitați?... Mersi. Modestia mea proverbială mă împiedică de-a primi omagiile voastre fiind încă în viață;

când voi muri...

— Noi suntem dija ca și morți! — se scâncește corul celor șease. Noi suntem morți, fiindcă suntem buncheri: a murit leul, am murit și nol... di foame!

D-nul ministru, enervat:

— Să vorbească numai unu...

— Vurbesc iu dacă dimita taci: nu mai vreau dija să mă umfle...

Tocmai acum d Vintilă Brătianu observă că figura celui din fața lui seamănă aidoma cu figura prședintelui delegației dela prima audiență.

— Revino repede la chestie, că sunt grăbit: Opoziția m'așteaptă afară.

— Domili ministră, precum am zis dija, noi suntem buncheri. Dela război pân'nă prizant am trăit împărătește speculând ala leu la Bursă. Acuma leu nu mai ieste. Nu mai ieste marfă, nicht gheșeft! Murim dija di foame...

— Stai că v'am găsit leacul: plecați cu toții la Paris chiar astăseară...

— Ești nebun!?

— Așa crede toată lumea, numai eu nu! Plecați imediat la Paris: nu mai mi-e frică de valută. Leul românesc dispărând, a ajuns cea mai forte monedă din toate monedele rămase în circulație. Francu, fleac! La Paris e de voi. Din cauza politicei lui Poincaré, care n'a vrut s'asculte sfaturile lui nenea Ionel, francu a ajuns de răs. S'a îmulțit ca ploșnițele prin hotelurile noastre: imposibil să te-așezi jos fără să strivești două-trei duzini. Iată roadele inflației monetare!

— Și pentru di ce ne trimeteți dija la Paris?

— Ca să nu muriți de foame... ca să împușcați francu! — isprăvește triumfător marele vistiernic al României Mari.

Năiță Idiotu

P. S. Sărăciile care își dau ifose de boeri, trăind de azi pe mâine din mici împrumuturi și „ciupeli“ dela cunoscuții de ocazie, se zice că „împușcă francu“.

Lista Pungașilor

HORVATH MARGIT, bodegă de ziare din TÂRGU MUREȘ. Depe nume, pare că aparține sexului slab. Îi scoatem banii cu cleștele. Niciodată nu plătește pînă nu'i suspendăm trimeterea „Furnicei“, publicându'i în același timp și numele. E o plăcere... ce numai dumneael e în stare să șavureze.

RĂVAȘ POSTUM

Al unui răposat către medicul său curant emenintat cu evacuate prin noua *Lege a chirilor*.

Am fost cândva clientul tău,
O meșter al lui Esculap.
Și — fără ca să-ți pară rău —
Tăiatu-m'ai ca un casap.

Am suferit amar de tot
Scăpat din cruntul tău scalpel;
Dar cel puțin, acuma pot
Să dorm tihnit... la Pătrunjel.*)

M'a plâns nevasta cu amar
Și oropsiții copilași,
Strigau după funebru-mi car:
„Tăticule, tu cui ne lași?...“

Eu însă, în acest mormânt,
Unde stau țapăn și inert,
Fără un pic de ură sunt:
O doctore al meu, te iert,

Și mă gândesc induioșat
La grijurile prin care treci.
N'ai casă!... tu. care ai dat
Atătora, locaș de veci...

I. Botez

*) Numele unui cimitir sărac din București.

FURNICA

Mergând pe nouăsprezece ani,
„Furnica“ e un drac de fată
A cărei zestre nu stă'n bani
Ci'n veselie nesecată;

N'are-acarate, nici moșii,
Nici puțuri de petrol, nici rente,
Ci'un izvor de ironii
Care adeseori torent e.

Săracă dar spirituală,
Ea deci nu se va mărita;
Și ne putând pune beteală
Ea pune... gând rău multora:

Cu mare meșteșug gătește
In sos picant, muștar ori hrean
Pe Porcu, pe cutare Pește
Ba până și pe Șobolan.

Și babă de va fi vreodată,
Ea nu va face la ciorap
Ci, zâmbitoare ca o fată,
Va râde și va da la cap.

August Proștu

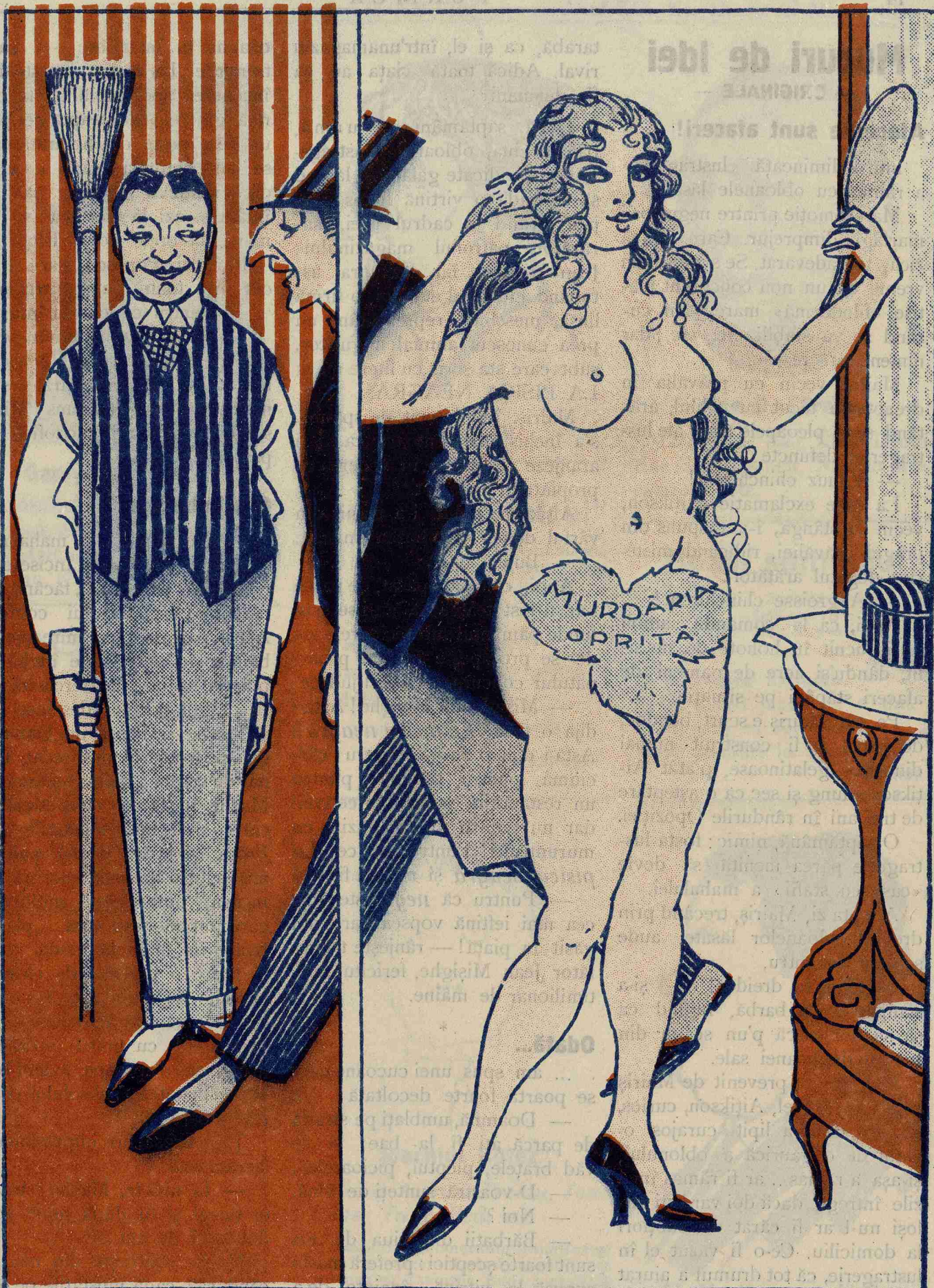
Eroul dela Mărăști în luptele... politice. — Toate's trecărețe, generale!

GLORIA — Când te gândești că acum șase ani eram amoretată lulea de hodorogu ăsta!...

Desen de A. Murnu

Paradisul terestru. — Eva modernă.

— Abia veni răți și plecați, d-le Șearpe?! Ce-a zis madam Eva?

— N'a zis nimic. Arhanghele... dar am citit biletu: azi nu primește vizite!

Desen de F. Șirato

Mucuri de Idei

— CRIGINALE —

Afacerile sunt afaceri!

Intr'o dimineață «lustrageria» a rămas cu obloanele lăsate.

Mare emoție printre negustorii marfagii dimprejur. Care va să zică, tot adevărat. Se svonise din vreme că un nou concurent plă-tise «filodormă» mare, că'n curând se va stabili, etc., etc.; dar nimeni nu crezuse.

Mairiș, vecin cu prăvălia în dreapta, a făcut cu ochiul, arătând spre pleoapele trase ale lustrageriei defuncte:

— Vuuuz chinchirent!

La care exclamație Aițikson, vecin în stânga, i-a răspuns din pragul prăvăliei, ridicând misterios degetul arătător:

— A groisse chinchirent!

Apoi, ca la comandă, ambii au isbucnit în hohote de râs sil-lit, dându'și aere de oameni de afaceri stăpâni pe situație.

Pe cât Mairiș e scurt, bondoc, de parcă ar fi construit numai din sfere gelatinoase, p'atât Aițikson e lung și sec ca o așteptare de trei ani în rândurile Opoziției.

O săptămână, nimic: fosta lustragerie părea menită să devie «casa cu stafii» a mahalalei.

A opta zi, Mairiș, trecând prin dreptul obloanelor lăsate, aude sgomot înăuntru,

— Ghei in dreider! — și-a scuipat el în barbă, fugind ca să se borșească p'un scaun din fundul dugheanei sale.

Mai târziu, prevenit de Mairiș printr'un bilețel, Aițikson, curios, s'a dus de și-a lipit curajos ochiul de o găurică a oblonului, și-așa a rămas... ar fi rămas încă zile întregi, dacă doi vardiști mi-loși nu-l ar fi cărat de subțiori la domiciliu. Ce-o fi văzut el în lustragerie, că tot drumul a aiurat clănțănindu'și dinții: «Mein Got! Mein Got! A fost dija Mișighe!»

Când și-a venit în fire, o umbră roasă de vremuri i-a revenit în memorie: Mișighe, băeat de

tarabă, ca și el, într'un magazin rival. Adică toată viața au să fie dușmani?

Două săptămâni în urmă, până'n ziua, obloanele lustrageriei sunt ridicate gălăgios, lăsând să se vadă o virtină luxos aranjată, având în cadrul ușei, surrâzător, patronul magazinului: Jean Mișighe. Iar deasupra, astupând ciubucul etajului, o firmă linsă, meschină, reprezentând un prea cunoscut animal lingușitor, subt care sta scris cu litere mari: LA PISICA NEAGRĂ.

Mairiș, îndobitocit de spaimă, s'a închis în «contuar» ca să-și aranjeze registrele în vederea apropiatului faliment.

Aițikson, palid, i-a trimis din vârful degetelor o beza amicală:

— Bujur, bă!

Apoi, călcând apăsător, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-i se scufunde pământul sub picioare, vine de se proțăpește în fața proaspătului concurent ca să-l judece:

— Mișighe tot Mișighe! Asta-i dija o firmă *La pisica neagră*?! Asta-i dija o firmă pentru cârciumă, pentru băcănie, pentru un restaurant, pentru orice vrei; dar nu pentru un magazin cu murunțisuri! Pentru di ce *La pisica neagră* și nu altă firmă?

— Pentru că *negr* este dija cea mai ieftină vopsea care am găsit în piață! — rânjește triumfător Jean Mișighe, fericitul multimilionar de mâine.

*

Odată...

... am spus unei cucoane care se poartă foarte decoltată:

— Doamnă, umblați pe stradă de parcă ați fi la bae: vi se văd brațele, pieptul, picioarele...

— D-voastră sunteți de vină.

— Noi?

— Bărbații din ziua de azi sunt foarte șceptici: preferă marfa expusă la vitrină, înainte de-a intra s'o cumpere.

*

Psihologie savantă.

Rar femeie să fie exactă. Tot-

deauna în întârziere — ca și trenurile. La teatru sosește după începerea spectacolului; la biserică ginerele o așteaptă cel puțin un ceas peste ora hotărâtă ca să se facă cununia; când e vorba de, „randevu“, trebuie să'i dai întâlnire azi la trei ca să vie mâine la orele nouă. Etc., etc.

Intr'o zi, Popescu, care a trecut prin toate, pune întrebarea:

— Pentru ce femeia întârzie?

— Fiindcă obicinându-se se întârzie mereu, crede că va trăi mai mult... că va întârzie și să moară! — i-a răspuns Mitică, singurul cu studii filozofice din persoanele față.

O plimbare... *

... sentimentală la mahala.

Soarele primăverii încisese gunoarele de prin curți, făcând concurență Crematoriului comunal. Aerul parfumat cu mirezme de băligar în putrefacție invita populația să iasă la fereastră sau în pragul porților deschise.

Mache și Frosa au luat-o agale pe trotuarul desfundat, luminat de sus ca „rampa“ șcenei. Lui Maché îi sfârâie cosmeticul cu care și-a uns mustățile; țața Frosa își apără trupul pahidermic subt o umbrelă enormă, asemenea umbrelor multicolore cari împodobesc vara „plajele“ băilor de mare la modă.

Trece o pereche de câini, o pereche de amorezați. Ea merge înainte, mândră, cu coada covrig în sus. El, cu limba scoasă, o urmărește d'aproape, având botul în vecinătatea subsolului coadei revelatoare.

Țața Frosa, fire impresionantă, lăcrămează:

— Ia uită-te, Maché: tot așa te țineai și tu după mine acum douăzeci de ani...

Maché sbârcește din nas, făcând să'i cadă mustățile pe oală:

— Numai că tu, Froso, aveai coadă false: tocmai în noaptea nunței am băgat de seamă!

NAE

George Ranetti

Pseudonime: Tarascon, Gheorghe Biciușcă, Jorj Delamizil, Cyrano, Coco, Conte de Tekirghiol, Kiriak Napadarjan, etc.

Gazul

Din cauza lipsei de motorină, Compania de luminat va scumpi gazul aerian.

Ziarele

Sfinte soare! Sfinte soare!
Parcă'mi vine să te... pup:
Tu ne dai lumină mare
Gratis, nu cu metru cub!

Ion Feștilă

Francisc Șirato

Ary Murnu

Premiul „Furnicei”

O mare contrabandă de icre s'a comis la Constanța.

Ziarele

De sărătură iubitoare,
„Furnica“ dă o mare primă
In dolari aceluia care
Va găsi... la icre o rimă.

Păstrugă

Ioachim Botez

Zis și August Prostu, Ioan Ichie, Tanc Red, etc.

(Această instantanee foto-liniară a fost luată în momentul când onorabilul se canonea să și semene. Rudă ancestrală cu Tut-ank-Amon, așteaptă reînvierea Cleopatrei, regina Egiptului, ca să se însoare potrivit rangului său. Scrie la o masă și bea la Zece Mese (cârciuma Gherghiceanu).

Nae D. Țăranu

Iscălește: Nae, Năiță Idiotu, Nae Saltimbanu, Nicollo Mascalzoni, etc.

Boala somnului

Această molimă ciudată s'a ivit printre jandarmii rurali din Găești.

Ziarele

O boerească maladie
Peste acești jandarmi a dat.
Propunem ca toți să fie
Aleși membri la Senat.

Aghios

Al. Vasilescu — Valjean

(Articolul d-sale sosindu-ne după ce revista intrase la tipar, cu părere de rău a trebuit să'l lăsăm pentru alt număr.)

Of-of-ooof!

— Privește, Mache, cu ce patimă se sărută!
— Norocul lor că-l zid, Sișo, că de-ar fi fost gard de scânduri, de mult lua foc!

Desen de F. Șirato